Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

(urmare)

1959 - studentă la Craiova (II)

Miorița SĂTEANU

Tinerețea și emoțiile sufletului nu m-au ocolit, aceasta deoarece am acceptat prietenia unui sportiv din lotul național de tineret de fotbal. Lotul se pregătea pentru Campionatele Internaționale de Tineret, F I F A din Spania, 1956. Lotul de tineret se baza pe sportivii de la Clubul *Luceafărul* în care activau:Viorel Mateianu. Motroc, Mircea Bărbulescu, Câmpeanu Raab, Mureșan, Bâsca Sabin și alții. Antrenorul lotului a fost profesorul Titi Teașcă, care a interzis cu desăvârșire această prietenie pe motiv , că amândoi fiind în lotul național la discipline diferite, trebuie să ne concentrăm eforturile și mai ales emoțiile pentru concursurile internaționale care ne așteptau, concursuri în care sportivii români trebuiau, în mod special, să mențină prestigiul sportiv al țării la cotele cele mai înalte.

Sportivii loturilor serveau masa de 3 ori pe zi la aceiași oră, în același restaurant, dar la mese diferite și meniuri total diferite, conform caloriilor care erau calculate funcției de eforturile zilei.

Contrat tuturor interzicerilor și avertizărilor din partea profesorului Titi Teașcă, antrenorul fotbaliștilor, totuși s-a legat o prietenie între colega mea de scrimă Eugenia Țărăngoiu ăi fotbalistul Viorel Mateianu și între mine și fotbalistul Bâscă Sabin. Am fost invitați în anul 1956 la logodna lui Eugenia Țărăngoiu cu Viorel Mateianu, alături de câțiva sportivii din cele două loturi. Am servit înghețată și câte o savarină, fiecare pe cheltuiala lui, din economiile personale. Tinerilor logodnici, le-am oferit un buchet de flori și o cutie mare de bomboane cu ciocolată, după ce am colectat bani de la fiecare invitat.

Sentimentele mele de prietenie au *zburat* spre unul din invitați, pe nume Bâscă Sabin. De altfel sentimentele erau reciproce, chiar de când au fost interzise prieteniile de către antrenorul Titi Tească. După Campionatele Internaționale de Tineret din Spania din 1956, unii fotbaliști de la Clubul *Luceafăul* au fost detașați la diferite cluburi din Divizia A, pentru a respecta regulamentul care prevedea ca în echipa de bază să fie inclus un fotbalist tânăr, dar un bun și valoros jucător. Astfel, tânărul jucător, Bâscă Sabin, a făcut parte din echipa de fotbal al Clubului *Crișul* Oradea și așa l-am întâlnit din nou.

Prietenia noastră a avansat, nutrind sentimente comune, profunde și acceptate si de către părinții noștri. Însă așteptările mele pentru viitor erau legate, puternic, de dorința de a–mi continua studiile în domeniul medical. Condițiile legale, impuse, pentru absolvenții școlilor tehnice necesitau realizarea unei perioade de 4 ani în câmpul muncii pentru a participa la examenul de admitere la orice facultate, funcție

de profilul ales Cu toată dăruirea pentru profesia aleasă, remarcată de autoritățile locale si de fosta mea colegă de clasă Măduța Sabina, nu dețineam de cât o vechime de cca 3 ani, aceasta deoarece participarea permanentă și convocarea în cantonamente, au exclus, total posibilitatea de a lucra constant și continuu la același loc de muncă, din domeniul sănătății publice.

IV, Studența, cursuri, cercuri, biblioteca...

Deschiderea anului universitar 1958 a fost un eveniment inedit, pentru toți tinerii proaspăt investiți în magicul, mult visatul și doritul statut de *student * al anului I- al Universității din Craiova. Prin discurs, Rectorul, a menționat avantajul câștigat față de cei care nu au fost primiți, după examenele de admitere și a accentuat menirea noastră ca viitori ingineri, de la care se așteaptă desăvârșire în activitatea profesională, creativitate pentru progresul domeniului meseriei și devotament in realizarea planurilor de dezvoltare națională.

Surpriza evenimentului a constituit momentul în care toți sportivii – studenți, au fost scoși în fața careului pentru a primi mulțumiri urmate de îndemnul accentuat și subliniat, de dăruire totală în concursurile, campionatele și meciurile în care - sportivii studenți - reprezentă culorile și însemnele *Clubului Universitatea Craiova*. Surprizele au continuat recunoscând printre sportivi, mai mulți studenți din Oradea, din Cluj și din Bucuresti. A fost o întâmplare sau destinul, care a pregătit cursul vieții mele, susținut, dar mai ales determinat de întâlnirea, pentru a treia oară, cu Bâscă Sabin, student, selecționat pentru echipa de fotbal al *Universității Craiova*.

Am deschis ușa sufletului pentru a primi emoțiile revederii. Sentimentele, reciproce, au încurajat și susținut prietenia noastră, care a fost profund marcată de aprecierile pentru rezultatele obținute în domeniul sportului, diferit, practicat de fiecare. Evoluția prieteniei noastre a mers cu pași siguri spre o definire a relațiilor sufletești, înscrisă în manifestări de dragoste, de tandrețe, de bună înțelegere, spirit tineresc, sub semnul respectului reciproc. În acest timp studența era elementul cheie al perioadei, urmată de activitatea dedicată domeniului sportiv, specific, fiecăruia dintre noi, dar foarte diferit.

Revelația studenților, dar de fapt evenimentul prevăzut și mult așteptat a fost consemnat prin logodna noastră, Miorița și Sabin, în semestrul întâi al anului universitar 1958. Colegii au încununat sentimentele noastre cu multe flori si un platou cu dulciuri pentru toți cei cca 100 studenții din anul I – al *Universității Craiova*. Logodnicii au fost felicitați de cadrele universitare cu un *bonus* respectiv: au acceptat intrarea la examenele semestrului II, fără a ține cont de absențele înregistrate la cursuri și seminariile din acel an. Toți ochii studenților erau ațintiți asupra tinerilor logodnici, asupra comportamentului în mijlocul lor, în activitatea studențească adică la seminarii și examene și nu numai, ci și in rezultatele și obținute pe linie sportivă, fiecare în domeniul personal de activitate.

Sabin Bâsca a fost un foarte bun, subtil și foarte tehnic jucător de fotbal, ovaționat deseori de tribunele iubitorilor de fotbal, pentru pasele *puse pe tavă * la picioarele atacanților, pentru eschivele corporale și cu mingea făcute, pentru păstrarea mingii în timpul atacului adversarului. Pentru viteza cu care alerga pentru recuperarea mingii, în cazul unei degajări al portarului și pentru șuturile puternice și marcate în poarta adversarului. Între membri echipei de fotbal Bâscă *știa să ascundă* mingea la atacul corp, la corp al adversarului.

Se apropiau Sfintele Sărbători ale Crăciunului, așteptam să vină *Moș Gerilă* să împodobim Bradul si să așezăm darurile sub pomul de Crăciun. Studențimea era în scurta vacanță antemergătoare sesiunii, de iarnă, ale examenelor de încheiere a semestrului I, al anului II de studii.

Dar tinerii logodiți, Miorița și Sabin, aveau planuri mari de a întemeia o familie. La Oradea familia mea, iar la Uioara, familia lui Sabin, așteptau hotărârea noastră. Am fost cerută oficial în căsătorie de către Sabin, dar cererea în căsătorie al viitorului mire a constat dintr-o tradițională întrebare din datina și obiceiurile moților, - astfel: **Vă iau fata, îmi dați vaca**?

La această întrebare Tata a rămas perplex, la fel și membrii familie prezenți, iar eu..., nu pot să explic prin ce emoții am trecut, îmi venea să nu mă mai mărit niciodată.... și bine facem!!! Dar tata, cu simțul umorului, deosebit de spiritual, văzând disperarea noastă a răspuns senin și jovial: **Vacă nu am, dar îți dau un pian, la care Miorița știe foarte frumos să cânte piese clasice și melodii moderne**.

**Eventual vom agăța pianul pe perete, a răspuns Sabin !!!!*

Parafrazez: „Se mărită Mona mea, Nu știu ce o fi cu ea .....”. Chiar așa a fost!!!!

Dar pasul făcut, cererea în căsătorie,- implicarea părinţilor şi al rudelor apropiate au condus la finalizarea evenimentului de întemeierea familiei. În timpul orelor, în data de 17 Decembrie 1959, am fugit la Starea Civilă a Municipiului Craiova, pentru a semna actul de căsătorie, am avut ca martor pe Titi Deliu – fotbalist la Clubul *Universitatea Craiova*. La întoarcere în sala de studiu toţi colegii ne-au aşteptat, la uşă, încolonaţi cu ghirlande de flori pe sub care am trecut noi *miri*. A fost un eveniment minunat care v-a rămâne în amintirile noastre ca simbol al preţuirii şi ataşamentului studenţesc, în momentele emoţionale ale colegilor din întregul an.

De comun acord părinţii au stabilit data oficială a tainei căsătoriei religioase, la Biserica Ortodoxă a comunei Uioara, pentru data de 29 Decembrie 1959. Acesta era momentul, efectiv, accesibil tuturor adică al studenţilor care beneficiau de o mini vacanţă şi al sportivilor, fiind toate competiţiile încheiate pentru anul respectiv 1959. Serviciul Administrativ al Universităţii, ne-a oferită o mica încăpere care reprezenta spaţiul conjugal.

În comuna Uioara – judeţul Alba erau mari pregătiri pentru nunta programată în data de 29 Decembrie 1959. Nunta s-a desfăşurat prin respectarea etapelor tradiţionale ale zonei Someşului Mic, cu cântece specifice pregătirii miresei. Alaiul nuntaşilor a pornit pe jos, - în luna Decembrie!! - până la Biserica destinată cununiei religioase. Masa pregătită în casa mirelui, cu mâncăruri alese, prăjituri delicioase de casă, pălincă – la care, acolo, se zicea *jin ars*- şi vin alb, tămâios din viile personale ale vecinilor. La nuntă au participat 4 colegii – studenţi – fotbalişti - la care tata le-a plătit cheltuielile de călătorie.

A fost frumos, cu amintiri de neuitat, am constat satisfacţia şi mulţumire părinţilor pentru formarea preţiosul cuplu familial. Dar ne aştepta sesiunea de examene imediat după Anul Nou. Viaţa a alternat cu studiu, examene, antrenamente pentru meciuri de fotbal şi pentru Campionatele internaţionale de scrimă de primăvară.

Pentru Olimpiada din anul 1960 de la Roma, Federaţia Naţionala de Scrimă a convocat în cantonament sportivii celor 4 arme: floretă fete, floretă băieţi, sabie si spada băieţi. Am răspuns chemării la Lotul Olimpic prezentându-mă la Bucureşti, alături de colegii scrimeri. Sala de sport *Floreasca* a găzduit antrenamentele de două ori pe zi, cazarea era asigurată tot la Hotel *Laffayet* şi masa la Restaurantul sportivilor, cu trei mese pe zi, în limita caloriilor necesare, echivalente efortului fizic depus. Membrii lotului de scrimă erau conştienţi de misiunea încredinţată pentru a onora prin clasamentele generale, în concursurile naţionale şi internaţionale şi a obţine primele locuri atât la concursurile individuale cât şi la concursurile pe echipe, la fiecare armă prezentă pe planşă. Strădania tuturor era concentrată pe îmbunătăţirea tehnico-tactică si pe condiţia fizică necesară, pentru a rezista efortului depus în timpul unui concurs, cu etapele anterioare si solicitarea maximă din etapa finală. Parametri dozării efortului depus în urma antrenamentelor erau săptămânal verificate prin investigaţiile medicale intercalate cu teste pentru stabilirea stării de sănătate.

Aceste analize au adus pentru mine o mare, mare surpriză. După aceste analize am primit informarea că voi fi o viitoare mămică, motiv pentru care trebuie să hotărăsc rămânerea în cantonament, cea ce însemna renunţarea la sublima menire de a aduce pe lume un bebeluş, al cărei gingăşie întruchipează esenţa vieţii familiale. Şedinţa constituită la nivelul Federaţiei Naţionale de Scrimă, pentru a delibera în această situaţie, a adus argumente pro si contra. Rămânerea în cantonament şi participarea la Olimpiadă era o deschidere şi o tentaţie la care era greu de renunţat, dar această varianta putea avea repercusiuni grave asupra fertilităţii şi sănătăţii personale. Cu o resemnare dar şi cu un sentiment contradictoriu al imprevizibilităţii acestei situaţii, totuşi în sufletul meu s-a instalat un simţ de mândrie al menirii mele ca viitoare mămică. Federaţia Naţională de Scrimă a apreciat cu greu hotărârea mea de familistă, dar a considerat că trebuie să fie un sprijin pentru susţinerea sănătăţii mele astfel că lunar primeam un pachet cu alimente neperisabile pentru a fi preparate ca meniu zilnic.

Fiica mea născută în anul 1960, o consider ca un simbol al Olimpiadei şi al încheiere activităţii sportive. Evenimentul devenirii, de tătic, al soţului meu, fotbalistul, a fost anunţat la microfonul stadionului „Universităţii Craiova”, Dumineca în timpul unui meci de fotbal al Diviziei A. Schimbarea stilului de viaţă şi definirea statutului meu de viitoare mămica în condiţiile în care calitatea şi obligaţiile de student trebuiau îndeplinite, au conturat un efort şi mai ales o responsabilitate enormă. Acestea toate,

împreună, le-am asumat şi le-am dus la îndeplinire cu toate greutăţile prevăzute şi neprevăzute ajutată fiind de soţul meu şi de părinţi.

În Creşa pentru cadrele didactice ale Universităţii, a crescut fiica mea, alternând cu sprijinul acordat plin de dragoste si dăruire a bunicilor. Anii studenţiei au impus acumularea cunoştinţelor generale şi mai ales ale cunoştinţelor tehnice, necesare pentru specializarea în domeniul îmbunătăţirilor funciare şi alte calificări pentru a obţine profesia de inginer în ramurile economiei naţionale. Evenimentele vieţii studenţeşti au constat în momente cultural artistice, participarea la manifestări dedicate sărbătorilor naţionale.

1 Mai – avea semnificaţia *Zilei muncii* sărbătorită cu manifestaţii publice, defilări si spectacole deosebite, marcate de personalităţi din viaţa culturală – artistică şi interpretativă , foarte bine regizate

Ziua de 2 Mai era dedicată *Zilei tineretului* - tineret care prin menire, era susţinută şi pe drept considerată ca viitorul ţării, astfel că benefica de multe avantaje şi priorităţii multiple, excursii, tabere de vară gratuite la munte şi la mare, abonamente la spectacole şi manifestări sportive şi mai ales participarea la întrunirile tinereşti cu muzică şi dans, bineînţeles, pentru dans clasic.

Cea mai mare sărbătoare era organizată cu mult fast şi dedicare pentru **23 August - Ziua Naţională a României** în care toată ţara era implicată şi se bucura de condiţiile bune şi de linişte , de pace şi de stabilitatea vieţii cetăţenilor din întreaga ţară. În cei 5 ani de studenţie am beneficiat anual de bilete la Tabăra de vară de la Năvodari sau Buşteni, de gratuităţi la cantina studenţească şi de locuinţă pentru familişti.

La sfârşitul fiecărui an universitar aveam program de practică studenţească la o instituţie care asigura condiţii de muncă în domeniul specializării studiate la cursuri şi prin documentele Bibliotecii oraşului Craiova. Dar în fiecare toamnă aveam obligaţia ca timp de doua săptămâni să participăm la culesul porumbului, la scos sfecla de zahăr si la culesul fructelor si al strugurilor. Pentru această perioadă ferma sau CAP –ul asigura cazarea si masa, gratuit, pentru toţi studenţii participanţi. Cu toate că munca fizică, nu era uşoară şi condiţiile erau mai puţin favorabile, dar nu eram pretenţioşi, eram modeşti şi veselia caracteristică tineretului dezvolta prietenia, buna înţelegere şi spiritul de colectivitate.

Examenele pentru susţinerea capacităţii de inginer, la sfârşitul anilor de studenţie, a fost o mare încercare pentru că Lucrările de Diplomă cu temele specifice specializării - aşa se denumeau în 1963 - au fost scrise cu mâna, calculate cu *rigla de calcul*, planşele desenate, reprezentative pentru lucrare, erau executate în tuş cu peniţă *redis * pe hârtie de calc. Nu erau maşini de scris, calculatoare, imprimante şi totuşi lucrările pentru a fi acceptate şi notate cu calificative maxime, erau bine documentate – nu plagiate – şi prezentate cu mult simţ de răspundere şi mândria muncii depuse. Am terminat facultatea, eram INGINER şi păstrez şi acum repartiţia către locul de muncă la I. A. S Turceni, judeţul Gorj, pentru executarea lucrărilor de terasarea şi consolidarea dealurilor în vederea realizarea investiţiilor pentru *plantaţii viti - pomicole şi staţii de pompare pentru sistemul de irigaţii*.

Revedere colegială După 50 de ani